

Så vi synes, det går i den rigtige retning, men vi er da fuldstændig klar over, at der ligger flere store opgaver foran os, og på dette område vil Dansk Folkeparti gerne være med til at løse dem. Jeg kan bare nævne det faktum, at der også er børn, der stadig væk går ud af folkeskolen efter 9 år uden at kunne læse og skrive, at det også viser sig, at der er børn rundtomkring, som ingen egentlig har fået taget hånd om, og at der er skoler rundtomkring i landet, som på det nærmeste er ligeglade med det, for ikke at tale om den udvikling, der ses i kommunerne på tvangs-anbringelsesområdet. Og det er med stor bekymring, at jeg ser den tendens, at der er nogle kommuner, der har set på økonomien i stedet for på barnets tarv i mange anbringelsessager; det er en udvikling, vi ser med stor alvor på og vil følge tæt.

Jeg har selv i en årrække siddet i et børn og unge-udvalg som byrådsmedlem i en kommune, og det er ikke småting, forældre udsætter deres børn for. At sidde en stille søndag hjemme i sin sofa og læse bilag i de sager er tit en blandet fornøjelse. Der er beskrevet ting, som man simpelt hen tror er løgn.

Så også det område her er et, vi aldrig må give efter på. Men jeg vil da ikke udelukke, at der er kommuner, som bliver nødt til at tænke i retning af det uden endda at ville det.

Det er et stort område, og jeg har kun berørt nogle få punkter her i min tale, men som sagt er vi glade for, at vi har taget debatten om et følsomt område, og det gør vi gerne igen.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Jeg skal bede ordføreren blive stående. Fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det var en meget fin ordførertale, og jeg tror, det kan berige debatten, at vi har et folketingsmedlem, der har siddet i et børn og unge-udvalg og set, hvor galt det kan gå, når vi som samfund ikke passer godt nok på vores børn.

Jeg hæfter mig ved, at ordføreren for Dansk Folkeparti siger, at anbringelsesreformen på mange måder er et skridt på vejen – jeg tror, det var det ordvalg, der blev brugt – og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at spørge Dansk Folkeparti: Hvis anbringelsesreformen kun var et skridt på vejen, det er jeg nemlig enig i, hvad er det så for skridt, vi skal til at tage nu?

(Kort bemærkning).

Henrik Brodersen (DF):

Jamen alene den aftale, vi lavede i går i udvalget, er et lille skridt på vejen. Altså, jeg ser anbringelsesreformen som, lad os sige det at bygge et nyt hus. Når det står færdigt og man er ved at flytte ind, kan det godt være, at der er nogle småting, der skal rettes. Det kan være risten i badeværelset eller en skyggeliste i soveværelset, alt sammen ting, hvor man siger, at her har man et færdigt monument, men at det godt kan være, at der er ting hen ad vejen, der skal rettes, og det vil vi meget gerne være med til.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nej, så gik den gode tone ikke længere. Altså, det er selvfølgelig noget ærgerligt at sige, at den indsats, der stadig mangler at blive foretaget for de mest udsatte børn og unge, sådan svarer til at sætte en ny rist op på badeværelset. Det tror jeg er en kraftig undervurdering af de enorme problemer, vi står over for. Men lad ord være ord.

Nu gik vi så et skridt ad vejen i går, et meget, meget lille skridt, måske nærmere et muse-skridt, kan man kalde det.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Dansk Folkeparti: Vil Dansk Folkeparti være med til at sikre sammen med os, at de anbragte børn får flere rettigheder; altså, når et barn har været anbragt i nogle år, trives, har det godt, måske er påbegyndt skolegang, bor hos en plejefamilie, hvor det føler sig godt tilpas og kan udvikle sig, vil man så være med til at give det anbragte barn eksempelvis en ret til at kunne blive hos sin plejefamilie i stedet for at være tvunget til at flytte til et nyt sted eller for den sags skyld komme hjem til nogle forældre, der ikke magter opgaven godt nok?

(Kort bemærkning).

Henrik Brodersen (DF):

Jeg vil sige, at det ville være et meget, meget stort ansvar at pålægge et barn på måske 10 eller 12 år selv at skulle tage stilling til, hvor det skal bo, og hvem det skal bo hos. Jeg er helt stensikker på, at det har vi virkelig kyndigt personale rundtomkring i kommuner, i ankestyrelse og alle mulige andre steder der har meget, meget større viden om.

Kl. 15.50

Det kan være ting, det kan være en prægning i en vis retning, der gør, at barnet måske synes,